

Najiba Abdellaoui

LACHEN!

Met tekeningen van Simon Buijs

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

1 Te laat

Toen Latif veertig dagen oud was, krulde hij zijn lippen in een glimlach.

Dat was de eerste en de laatste keer dat hij dat deed.

Meteen daarna trok hij een vies gezicht.

Alsof hij een van zijn dikke poepluiers rook.

Zijn vader is de enige die hem toen heeft zien lachen.

Hij was net te laat met het maken van een foto.

Daar heeft hij nu nog spijt van.

Latifs moeder was op haar werk.

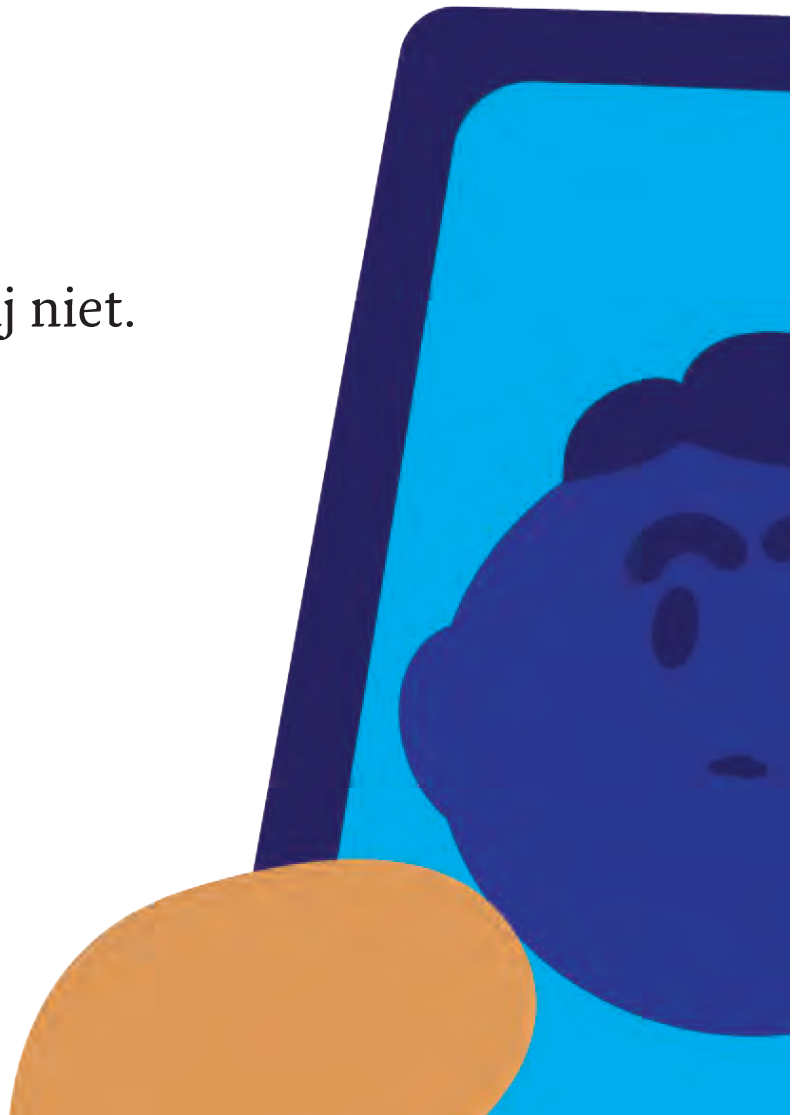
Daar heeft ze nu nog spijt van.

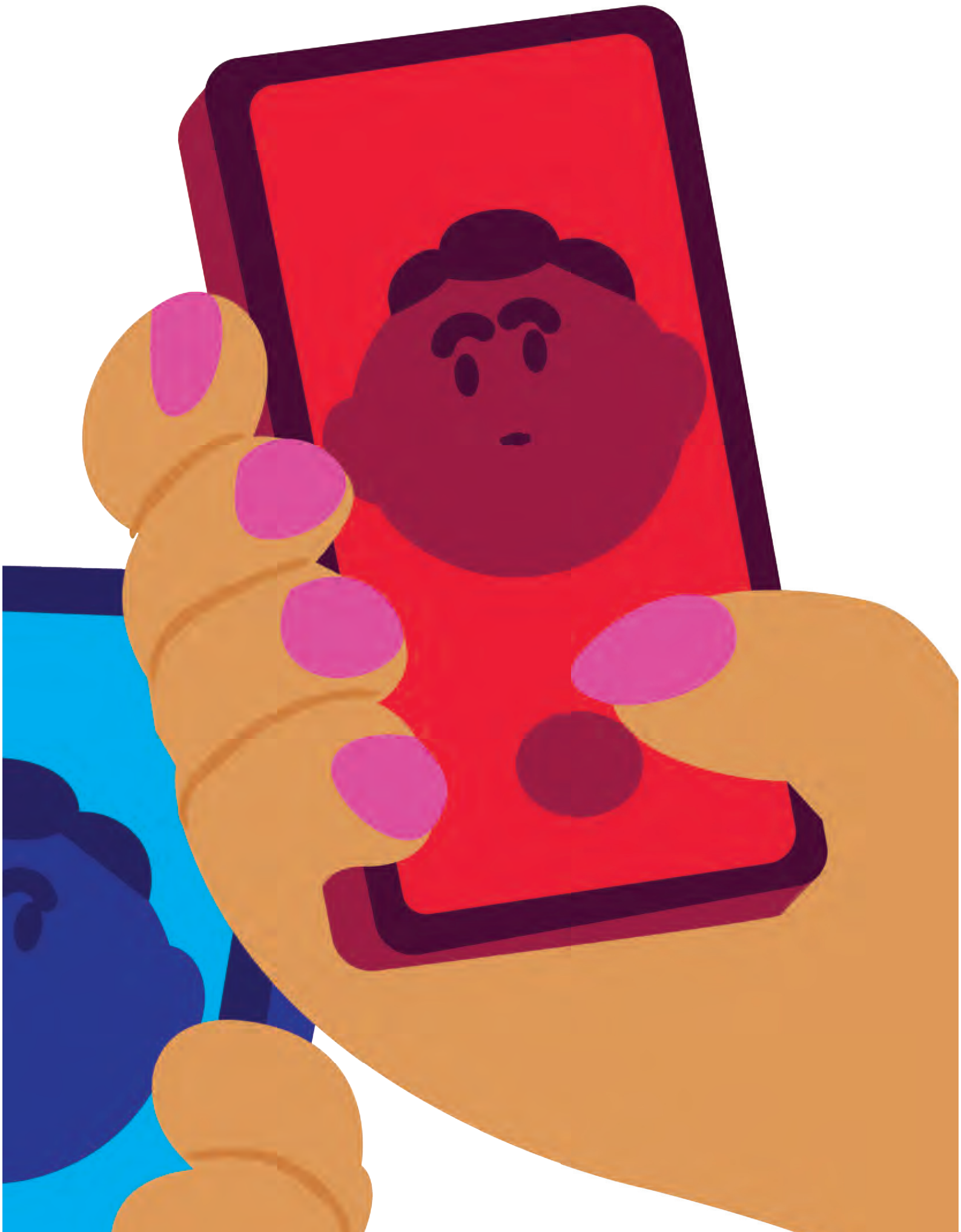
Maar geen ramp.

Hun lieve kleine Latif zou vast wel vaker lachen.

Hun telefoon zat aan hun hand
vastgeplakt. Met plakband.
Zodat ze het fotomoment niet weer
zouden missen.

Ze hadden het mis.
Latif kon verbaasd kijken,
verdrietig kijken,
boos lijken,
bozer kijken.
Hij kon krijsen
en huilen.
Hij kon schrikken
en ziek lijken.
Maar lachen deed hij niet.

2 Gaap

Ze kietelden hem.

Ze trokken gekke bekken.

Ze gebruikten idiote stemmetjes.

Ze kochten grappige knuffels.

Ze lieten hem kijken naar lachende baby's.

Ze deden eindeloos voor hoe je moest lachen.

Ze werden boos.

Ze werden verdrietig.

Maar niets.

Op een dag barstte zijn vader in huilen uit.

Ze hadden net voor hem gedanst, verkleed als clowns.

Maar ook dat vond Latif niet grappig.

Hij gaapte zelfs.

Zijn moeder troostte haar man.

En zei toen: 'Misschien moeten we naar de dokter.'

Vader snikte en knikte.

Latif kroop rond op de vloer en fronste.

Waarom deden zijn ouders steeds zo vreemd?

